

Arrest

**nr. 40 797 van 25 maart 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 19 maart 2010 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 maart 2010.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 maart 2010 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D.M. PARRILLI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is volgens haar verklaringen van Afghaanse nationaliteit. Zij verklaart in de loop van het jaar 2009 Iran, waar zij op dat moment woonde, te hebben verlaten en samen met haar man en hun kind, via Turkije naar Griekenland te zijn gereisd waar ze op 22 augustus 2009 aankwamen.

Zij verklaart aldaar in handen te zijn gevallen van een criminele organisatie. De Belgische autoriteiten hebben aan de Griekse overheden een vraag tot overname gericht.

Op 19 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een *“Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”* (*“Bijlage 26 quater”*).

Deze beslissing luidt:

“Betrokkene verklaarde op 20.10.2009 in België te zijn aangekomen en vroeg zeven dagen later op 27.10.2009 het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn in Bamian in 1987 verklaarde over het Afghaanse staatsburgerschap te beschikken.

Uit het Eurodacverslag van 27.10.2009 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen en dat haar vingerafdrukken op 22.08.2009 werden genomen te Mytilini op het Griekse eiland Lesbos.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 23.11.2009 dat dit haar eerste asielaanvraag is in België en dat zij nooit elders asiel heeft gevraagd. Betrokkene verklaarde verder zij op een onbekende datum Afghanistan verliet en naar Iran trok. In Iran zou ze gedurende twaalf jaar verbleven hebben. In Iran zou ze religieus gehuwd zijn met A. A. (...) in juni 1982. Op een onbekende datum zou ze vanuit Iran naar Turkije vertrokken zijn waar ze gedurende zeventien dagen verbleef in een kamer geregeld door de smokkelaar. Vervolgens zou ze per boot van Turkije naar Griekenland getrokken zijn waar betrokkene en haar echtgenoot door de politie gearresteerd zouden zijn. Ze zouden vervolgens naar een opvangcentrum gebracht zijn en hun vingerafdrukken werden genomen. De smokkelaar zou nadien voor betrokkene en haar dochter foto's genomen hebben voor een vals paspoort. Ze weet echter niet welke foto er in stond en op welke naam het paspoort stond. Ze zou gedurende veertig dagen in Griekenland verbleven hebben. Vervolgens zou ze vanuit Griekenland het vliegtuig genomen hebben richting België. Haar echtgenoot zou in Griekenland bij de smokkelaar gebleven zijn omdat er nog geld betaald moest worden. Op 20.10.2009 zou ze in België zijn aangekomen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat ze op 19.10.2009 om 23.20 uur op de luchthaven van Zaventem werd gecontroleerd door de Federale Politie bij de Schengenaankomst van vlucht SN3250 uit Athene. Betrokkene bleek niet in het bezit te zijn van de nodige binnenkomstdocumenten. Er werd een PV wegens illegaal verblijf opgesteld en de DVZ werd hiervan op de hoogte gebracht. Op 20.10.2009 werd betrokkene een bijlage 13 betekend met bevel om het grondgebied te verlaten wegens niet in het bezit zijn van een paspoort voorzien van een geldig visum. Op 27.10.2009 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan.

Op basis van het Eurodac-verslag van 27.10.2009 werd op 14.12.2009 een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 overgemaakt aan de Griekse autoriteiten voor betrokkene en haar minderjarige dochter A. Y. (...) (2005). Op 16.02.2010 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de bevoegde Griekse autoriteiten ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in art 18§1 van de Dublin-II Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin-II Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Griekenland laten weten via een Tacit Agreement op 19.03.2010.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Griekenland als verantwoordelijke staat voor de behandeling van betrokkenes asielaanvraag, dient het volgende te worden opgemerkt. Griekenland heeft net als België de Vluchtelingenconventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekend. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (RW, nr. 21.514, 16.01.2009. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze Richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.") Met het Presidentieel decreet 220/2007 van 13 november 2007 werd bovendien de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in, in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd. Derhalve heeft betrokkene door omzetting van deze bovenvermelde Europese richtlijnen de garantie dat hij bij zijn aankomst in Griekenland onmiddellijk een asielaanvraag aldaar kan indienen.

Verder is Griekenland, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (RW, nr. 21.514, 16.01.2009, RW, nr. 26.756, 30.04.2009).

Bovendien hebben de Griekse autoriteiten op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Dublin II-verordening (zie in deze ook EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. t. Verenigd Koninkrijk). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Dublin II-Verordening aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een 'inbreukprocedure' opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder - indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming vinden.

Verder blijkt uit de informatie meegedeeld door de Griekse autoriteiten met betrekking tot de overdracht van de vreemdeling in het kader van Verordening (EG) 343/2003, dat deze vreemdelingen bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een

asielaanvraag in te dienen. Indien asiel gevraagd wordt, wordt vervolgens de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. Indien de vreemdeling binnenkomt via de luchthaven van Athene wordt hij of zij voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld. De vreemdeling die aldus asiel vraagt wordt wel degelijk geïnformeerd over hun mogelijkheden.

Elke asielzoeker ontvangt bovendien een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij of zij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel, verschijnen met zijn of haar advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de verwerpingen van het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Betrokkene maakt verder ook niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Gevraagd naar de reden waarom betrokkene specifiek asiel wilde vragen in België verklaarde betrokkene dat dit de keuze van de smokkelaar was (DVZ, vraag 25)

Gevraagd naar familieleden in België verklaarde betrokkene dat ze geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 23 & 24), Betrokkenes verklaarde echtgenoot zou echter volgens haar verklaringen nog in Griekenland verblijven Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België in het kader van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat deze prima is (DVZ, vraag 26)

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10§1 en art.18§7 van Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18.02.2003 .

Bijgevolg moeten bovengenoemde en haar minderjarige dochter het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Griekse instanties.

Een terugkeer naar Griekenland kan door onze diensten worden georganiseerd. De Griekse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene en haar minderjarige dochter -indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Griekenland - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

Dit is de bestreden beslissing. Deze beslissing wordt aan verzoekster op 19 maart 2010 ter kennis gebracht.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Met toepassing van artikel 39/82, § 1 en 2 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de eerste voorwaarde betreft, bepaalt artikel 43, § 1 PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een uitzonderlijk en ongewoon karakter. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Om deze redenen moet de verantwoording door verzoekster van de uiterst dringende noodzakelijkheid evident en dus op het eerste gezicht onbetwistbaar zijn.

De procedure kan daarom slechts aangewend worden in de enkele gevallen dat het spoedeisend karakter van de zaak, ofwel voor iedereen duidelijk is, ofwel door verzoekster duidelijk wordt aangetoond aan de hand van precieze en concrete gegevens.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet van haar vrijheid is beroofd en dat er geen datum voor gedwongen uitvoering bepaald is. Verzoekster toont niet aan dat een beroep op gewone schorsingsprocedure te laat zal komen.

Er is derhalve niet voldaan aan de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng maart tweeduizend en tien door:

Dhr. M. BONTE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BONTE